

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ἀναδειχθεὶς τῇ ἐμετέρῃ ψήφῳ Δημοτικὸς ἄρχων τοῦ προσφιλὸς μου Πειραιῶς, ἐνθέρμη εὐχαριστήρια ἐκφράζω διὰ τὴν τιμὴν, ἣς ἠξιώθητε, ἀπορῶν λόγων, ἵνα καταδείξω ἑμὴν τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην ἣν πρὸς με ὁ ἀγαπητὸς λαὸς τοῦ Πειραιῶς ἐπεδείξατο, ἐπιφύλασσομαι δ' ἵνα καὶ ἕνα ἕκαστον ἑμῶν εὐχαριστήσιον ἰδιαιτέρως.

Τίνας ὑποχρεώσεις ἐνώπιον ἑμῶν, ἐνώπιον τῆς πόλεως Πειραιῶς, ἀναλαμβάνω ὡς Δημοτικὸς ἄρχων, καλῶς γνωρίζω, πέποιθα δ' ὅτι τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡψίστου καὶ τῇ πολυτίμῳ ἀρωγῇ τοῦ Σιδηροδρομικοῦ σώματος τοῦ Δήμου καὶ πάντων τῶν πολιτῶν θέλω διευθῆναι νὰ θάω ἀντίξω καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐκ περιστοπίας διώκοντες τὸν Δῆμον Πειραιῶς, ἀνυψείζαντες αὐτὸν πρῶτον τῶν λοιπῶν Δήμων τοῦ Κράτους, καὶ τῶν προσδοκῶν πάντων ἑμῶν οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ μου θέλω καταβῇ πᾶσιν μου μεριμνῶν, ὥπως ἀνευρίσκετε οὐ μόνον τὸν ἐντιμὸν καὶ σόφρονον διαχειριστὴν τοῦ Δημοτικοῦ πλούτου τὸν νυχθημερόν ἐργαζόμενον μετὰ δραστηριότητος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου ὑπὲρ προαγωγῆς καὶ ἐξωραϊσμῶ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, τὸν ἐκτελεστὴν ἔργων ὠφελίμων καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν εὐμερίαν τῶν ἀγαπητῶν μου συμπολιτῶν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν ἀκέραιον ὑποστηρικτὴν τῶν συμφερόντων παντὸς ἀδικουμένου πολίτου, διότι φρονῶ ὅτι ὁ ἰθὺς τὰς τύχας ἑνὸς Δήμου δεῖν προ παντὸς νὰ εἶνε ὁ φιλόστοργος πατήρ ὁ μεριμνῶν περὶ τῆς προκοπῆς ἐκείνων, οἵτινες εἰς τὸ ἀνώτατον Δημοτικὸν ἠξίωμα ἀνήγαγον αὐτόν.

Τίνας ὑποσχέσεις ὡς ὑποψήφιος Δήμαρχος ἔδωκα πρὸς ἡμᾶς, δὲν ἀσμενῶς, τὸ προ-

ῶχειν, ν' ἀποδεικνύω. Τὸ πρόσωπόν μου ἔγινε μὲ μίαν καταχλωμῶν, μαρμαρῶν ὅταν τὸ κομμένο λουλουδί! Ἐξάφνα ἀναπετάχθηκε ὅταν ἀλαφιασμένος ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ πρὸς στιγμήν τοῦ ἦλθε νὰ ὁρμήσῃ μπροστὰ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ποῦ ἐπερίμενε νὰ τὸν στεφανώσῃ, ν' ἀρπάξῃ τὸ ἔργον μου καὶ νὰ τὸ σκορπίσῃ σὲ χίλια κομμάτια καὶ νὰ φωνάξῃ μ' ὅλην τὴν δύναμίν μου:

— Εἶνε ντροπὴ νὰ βραβεύσετε αὐτὸ τὸ ἔργο! Εἶνε τιποτένιο, ἀνάξιον, ποῦ ἔχει ἕνα τέτοιο μοντέλλο. Προσέξτε, εἶνε ἀποτυχία ἀληθινή, ὀλοφάνερον!

Ἀλλὰ πάλιν συνεκρατήθη· κατώρθωσε μετὰ κόπου νὰ πνίξῃ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ὀργήν του. Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἔφυγε σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ τὸν ἐντιληφθῇ κανένας, ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὰς παρειάς του ἐκύλισε ἕνα δάκρυ χονδρό, μαζὺ μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο στὰ τρέμοντα χεῖλη του, μαρτυροῦντα ὅλο τὸ κρυφὸ παράπονον ποῦ στήν ψυχὴν του ἐφώλιαζεν.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

σεχὲς δὲ μέλλον θέλει καταδείξει, ὅτι δι' ἐμὲ ὁ μόνος πόθος εἶνε, τίνι τρόπῳ θὰ διευνηθῇ εὐσυνειδήτως ἐν καιρῷ νὰ εἰπω καὶ ὑμεῖς νὰ ὁμολογήσετε ἐνθουσιωδῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμε-

ρῶν μου ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς προήχθη καὶ ἐνθέρμησε,

Μετὰ π. ἀλλ. ἀγάπης

ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Δήμαρχος Πειραιῶς

F. NITSE

“ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53 54 55 56 57 καὶ 58 φύλλο)

Τὰ Σφαλῆγνια.

Κύτταξε, νῆ ἡ κρύπτρα τοῦ σφαλῆγγι! Θες νὰ τὸ δῇς ὁ ἴδιος; Ἐδῶ εἶνε κρεμασμένη ἡ ἀράχνη σου! Ὑγιῆς τῇ νὰ δῇς πῶς τρέμει! Νὰ το ποῦρχειται θεληματικῶς καλῶς, το, τὸ σφαλῆγγι! Μαῦρον κάθεται στὴ ράχην σου τὸ τρίγωνον σημάδι, καὶ ξέρω ἀκόμη ἐγὼ τί κάθεται καὶ μέσα στὴ ψυχὴ σου.

Ἐκδίκησθι κάθεται μὲς στὴ ψυχὴ σου. Ὅπου δαγκᾷ, μαῦρον σημάδι βγαίνει. Μὲ ἐκδίκησθι κάμνει τὰ φαρμάκια σου τὴ ψυχὴ νὰ στριφογυρνᾷ.

Ἔτσι θὰ σὲ μιλήτω μὲ παραβολήν, ποῦ θὰ κάμῃ τὴ ψυχὴν σου νὰ στριφογυρνᾷ, σὲς ἱεροκήρυκε, ποῦ κηρύττετε τὴν Ἰσότητα! Σφαλῆγνια εἰστε γὰρ μὲ κ' ἐκδικητὴν κρυμμένον!

Μὰ ἐγὼ, θὰ δῇς, τὴ κρύπτρα σου στὰ φανερά θὰ βγάλω· γι' αὐτὸ σὲς γελῶ κατὰμουτρα τοῦ ὕψους μου τὸ γέλοιο.

Γι' αὐτὸ θὰ νὰ ξεσχίσω τὴν ἀράχνην σου γὰρ νὰ σὲ κάμω ἀπ' τὸ θυμὸ νὰ πεταχθῇς ὅξω ἀπὸ τὴ κρύπτρα τοῦ ψεύδους σου, κ' ἡ ἐκδίκησθι σου νὰ πηδῇ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ λέξιν σου «Δικαιοσύνη».

Γιατὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ αὐτρωθῇ ἀπ' τὴν ἐκδίκησθι: αὐτὸ εἶνε γὰρ μὲ γεφύρι γὰρ τὴν ὑψηλοτάτη ἐλπίδα, κ' ἕνα Τόξον Ὀδρῆνιον κατόπιν ἀπὸ μακρονέες κακοκαιρίες.

Μὰ τὰ σφαλῆγνια βέβαια τὸ θέλουνε ἄλλως.

«Αὐτὸ νὰ ὀνομάζεται Δικαιοσύνη, τὸ νᾶναι ὁ ὁ κόσμος γεμάτος ἀπ' τὴ κακοκαίριαν τῆς ἐκδίκησθις μας»—ἔτσι λέν ἀνάμεσόν τους.

Ἐκδίκησθι νὰ θέλουμε καὶ νὰ βρίζουμε τὸ κάθε τί ποῦ μ' ἐμᾶς δὲν εἶνε ἴσιον. — Ἔτσι ὑπόσχονται ἀνάμεσόν τους οἱ σφαλῆγγοκαρδιεῖς.

Καὶ «Θέλησθι γὰρ Ἰσότητα»—ἔτσι πρέπει νᾶνε στὸ ἐξῆς τὸ ὄνομα τῆς Ἀρετῆς καὶ νὰ ὑψώνουμε τὴ φωνὴν μας ἐνάντια στὸ Κάθε δυνατό!

Ὡ ἐσεῖς ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος, ἡ τρέλλα ἡ τυραννικὴ τῆς λιγοθυμίας σου φωνάζει δυνατὰ γὰρ «Ἰσότητα». Ὁ πῶς ἀπόκρυφος τυραννικός σου πόθος κρύβεται μέσα στὴ λέξιν «Ἀρετὴ».

Καταλυπημένη Περηφάνεια, κρυμμένος Φθόνος, ἴτως τῶν πατέρων σου Φθόνος καὶ Περηφάνεια: καὶ τὴν βγαίνει ἀπὸ μέσα σου ὅταν φλόγα καὶ τρέλλα τῆς ἐκδίκησθις.

Ἐκεῖνο ποῦ ὁ πατέρας τὸ σῶπασε, ἔρχεται καὶ τὸ διαλαλεῖ ὁ γιὸς σου: καὶ συχνὰ βρῆκα πῶς ὁ γιὸς εἶν' ἕνα μυστικὸν τοῦ πατέρα σου ξεσκεπασμένο. Τὸς ἐνθουσιασμένους μοιάζουνε: μὰ ἡ καρδιά τους δὲν εἶνε ποῦ τοὺς ἐνθουσιάζει,—εἶνε ἡ Ἐκδίκησθι. Κι' ἂν γίνονται κρύοι καὶ τυφεροί, δὲν εἶνε τὸ πνεῦμα, εἶν' ὁ φθόνος ποῦ τοὺς κάμνει κρύους καὶ τυφερούς.

Ἡ ζήλεια τους τοὺς ὁδηγεῖ στῶν σκεφτικῶν τὸ

μονοπάτι, αὐτὸ εἶνε τὸ σημάδι τῆς ζήλειας των—πάντα πηγαίνουν πολὺ μακριὰ γὰρ νᾶναγκαστῇ στὰ ὅστερνα νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω στὸ χιόνι.

Ἀπὸ τὸ κάθε τους παράπονον ἡχολογᾷ ἐκδικητὴν, μέσα σὲ κάθε τους ἔπαινον εἶν' ἕν' ἀγκάθι τοῦ πόνου, καὶ τὸ νᾶνε κινεῖς δικαστὴς εἶνε γι' αὐτοὺς Μακαριότητα.

Ἔτσι λοιπὸν σὲς συμβουλεύω, φίλοι μου: δυσπιστεῖτε σ' ἐκείνους ποῦ χύνουν κλίση δυνατὴ νὰ τιμωροῦν!

Εἶνε λαὸς ἀπὸ κακὴ γενιὰ καὶ καταγωγὴ, ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους μέσα κυττάζει ὁ δῆμιος καὶ ὁ κατάσκοπος.

Δυσπιστεῖτε σὲ ὅλους ἐκείνους ποῦ σὲς μιλοῦν πολὺ γὰρ τὴ δικαιοσύνην τους! Ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου δὲν λείπει μονάχα τὸ μέλι. Καὶ ἂν ὀνομάζονται μόνον τους «Καλοὶ καὶ Δίκαιοι», νὰ μὴ ξεχνάτε, πῶς τοὺς λείπει μόνον ἡ Δύναμη—νὰ γείνουν Φαρισαῖοι!

Φίλοι μου, μὴ μὲ ἀναγκάζετε μ' αὐτοὺς καὶ μὴ μὲ κάμνετε ἕνα.

Εἶνε μερικοί, ποῦ κηρύττουν τὴν διδασκαλίαν μου περὶ Ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶνε ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος καὶ σφαλῆγνια.

Τὸ ὅτι μιλοῦν πρὸς χάριν τῆς Ζωῆς, ἂν καὶ κἀθονται μέσα στὴ κρύπτρα τους, αὐτοὶ οἱ φαρμακοκάρχες καὶ τραβηγμένοι ἀπ' τὴ Ζωή, τὸ κάμνουν, γιατί θέλουνε νὰ προξενήσουν πόνο.

Σ' ἐκείνους θέλουν νὰ προξενήσουν πόνο, ποῦ τὴν ἔχουν τὴ Δύναμιν, γιατί αὐτοὶ στὸ κήρυγμα περὶ Θανάτου εἶνε ἀκόμη πῶς καλῆτερα γυμναζόμενοι.

Ἄν ἦταν ἄλλως, καὶ τὰ σφαλῆγνια θὰ διδύσκαν ἄλλως: καὶ ἴσια ἴσια αὐτοὶ ἦταν μιὰ φορὰ οἱ καλῆτεροι τοῦ κόσμου κακολόγοι καὶ Αἰρετικο-Καυτεῖς.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος δὲν θέλω νᾶνακατωθῶ καὶ νὰ γίνω ἕνα. Γιατὶ ἔτσι μοῦ μιλάει ἡ Δικαιοσύνη: «οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἴσιον».

Καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνων ἴσοι! Ἡ ἀγάπη μου στὸν Ὑπεράνθρωπον τί θὰ γινόταν τότε ἐὰν ἄλλως μιλοῦσα;

Πάνω σὲ χίλιες γέφυρες καὶ δρόμους πρέπει νὰ στριμώνονται τρέχοντας πρὸς τὸ Μέλλον καὶ πάντα πρέπει ἀνάμεσόν τους νᾶνε μεγάλος πόλεμος καὶ Ἀνισότης—ἔτσι μοῦ λέει νὰ μιλῶ ἡ μεγάλη μου Ἀγάπη.

Δημιουργοὶ ἀγαλμάτων καὶ φαντασμάτων πρέπει νὰ γίνων με τοῖς ἔχθρες των καὶ μὲ αὐτὰ τὰ γάλατα καὶ τὰ φαντάσματά τους: πρέπει νὰ πολεμήσουν τὸν πῶς μεγάλο πόλεμον ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου!

Καλὸ καὶ Κακὸ, καὶ Φτωχὸ καὶ Πλούσιον, καὶ Ὑψηλὸ καὶ Χαμηλὸ, καὶ ὅλα τῶν ἀξίων τὰ ὀνόματα: